Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	
Titel:	Udrag fra Araberen i Constantinopel
Citation:	”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366003408/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	Fjorten eventyr og fortællinger

Araberen i Constantinopel

Maaneskinsbillede

Det var en stille Midnat i Maishøsten. Den tiltagende Maane speilede sig i det dybe Bosporus og kastede Sølvglands paa det slumrende Stambuls Minareter. Moscheerne blinkede med de mangfoldige Kupler og Halvmaaner. Luften var næsten lummer; men af og til afkjøledes den pludselig ved en frisk Luftning fra det sorte Hav. Paa denne Tid af Natten syntes den uhyre Stad uddød. Paa Stadens Muur med det halve Tusind Taarne saaes intet Menneske. De aabne Forstæder hævede sig i rolig Halvdunkelhed paa deres Bjergterasser. I Havnen blinkede der kun hist og her en enkelt Lygte paa Skibene. De tolv Porte mod Havnen vare lukkede, og ved den trettende, der stod aaben, syntes Vagten henslumret i Opiumsdrømme. Ved Sophtemoscheen og Seraillets Hovedport hørtes ingen anden Lyd, end den eensformige Pladsken af et stort Vandspring. Under Cypresserne og de vilde Morbærtræer i Seraillets anden Gaard hørtes samme Lyd af faldende Vandstraaler. I Seraillets tredie Gaard – som Ingen ukaldet under Livsstraf tør betræde – stod i Slagskyggen af den uhyre Muur, under den første Sultanindes Altan, en ung broncefarvet Araber, med sorte Ørneøine og en dristig Krigerpande, men med saa kjærligt et Udtryk om den fintdannede Mund, med det lille sorte Mundskæg, som om disse Læber kun kunde udaande milde Ord og sværmende Elskovssange.

Han bar et fint vingeformet Linklæde om sin lille røde »Fæs« eller Hue og en mørkefiolet Kaftan om den guldblommede saakaldte »Entari« eller Livkjortel. De røde folderige Benklæder omsluttede tillige hans Fødder, og under Fodsaalerne har han raae Gedeskinds Sandaler. I det purpurrøde Bælte glimrede Hæftet af en krum Dolk og de sølvbeslagne Skæfter af to Pistoler. Ved hans høire Side stod en smekker ravnesort Hingst af den reneste arabiske Race, uden Sadel, men med et Løvehuds-Dækken og Gedeskinds-Sokker under Skoene, hvorved dens hjortelette Trin maatte være lydløse. Den hvilede Hovedet paa sin Herres Skulder og spidsede Øren, som om den lytte-

Fra *Fire nye Fortællinger*, 1850